

Súd: Okresný súd Martin
Spisová značka: 15C/64/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5719205269
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Miriam Štillová
ECLI: ECLI:SK:OSMT:2021:5719205269.9

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Martin pred sudkyňou JUDr. Miriam Štillovou, v spore žalobcu: Q. Q. U. Z.Š., G., S., XX.XX.XXXX, M. F. XXX, XXX XX F., zastúpený: Mgr. Dr. Antonom Kušnírom, Jána Reka 13, 010 01 Žilina, IČO: 31 074 863, proti žalovanému: 1/ Ústav pamäti národa, so sídlom Miletičova 19, P.O.Box 29, 820 18 Bratislava 218, IČO: 37 977 997, zastúpený: JUDr. Ing. Branislavom Pechom, PhD., advokátom, so sídlom Piaristická 2, 949 01 Nitra, žalovaný: 2/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, so sídlom Pribinova 2, 812 72 Bratislava, o ochranu osobnosti, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa zamietá v celom rozsahu.

II. Žalovaný 1/ má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude rozhodovať súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

III. Žalovaný 2/ má právo na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu. O výške náhrady trov konania bude súd rozhodovať samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručенou súdu dňa 21.12.2019 sa domáhal ochrany osobnosti podľa §§ 11, 13 nasl. Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), kde žiadal, aby súd voči žalovanému (teraz žalovaný 1/) určil, že žalobca je neoprávnene evidovaný pod reg. č. XXXXX ako agent pod krycím menom „Š. a ako dôverník pod krycím menom „.. evidovaných žalovaným v materiáloch pod názvom: „Všeobecná kartotéka“ v počte 1 list, záznam o skartovaní zväzku TS Š. v počte 2 listy, záznam v registratúrnom denníku v počte 2 listy, zvláštne finančné prostriedky - vyúčtovanie služobných výdajov v počte 10 listov, ďalej sa domáhal, že žalovaný je povinný zverejniť na svojej internetovej stránke I..Y..P..V. úplné znenie právoplatného rozsudku Okresného súdu Martin v predmetnej veci a žalovaný je povinný do 15 dní od právoplatnosti rozsudku vo veci vymazať všetky údaje k osobe žalobcu, pod reg. č. XXXXX. Zároveň sa domáhal náhrady trov konania. V odôvodnení žaloby uviedol, že od roku 2002 do roku 2017 pôsobil žalobca ako vysokoškolský učiteľ, neskôr ako profesor na Ž. Y. W. Ž., t. č. je univerzitným profesorom pôsobiacim na V. Y. W. J.. Od XX.XX.XXXX sa žalobca stal Q. Q. W. L. W. S. D. A. W. Ž. Y.. Od r. XXXX U. X. XXXX M. P. R. V. S. Z. (Ď. H. „..) W. X.. W. V. pracoval od r. 1968. V súvislosti s výkonom v rôznych funkciách bol žalobca niekoľko krát preverovaný vo vzťahu k činnosti a pôsobeniu ŠtB (Štátnej bezpečnostnej služby) a na verejnosť sa už v čase jeho pôsobenia vo funkcii P. R. V. dostali diskreditačné informácie týkajúce sa údajného pôsobenia žalobcu ako agenta ŠtB. V súvislosti s týmito skutočnosťami žalobca podal na Ústav pamäti národa žiadosť, aby sa mu sprístupnili všetky informácie týkajúce sa jeho osoby. Dostal odpoveď, že bola zistená evidencia dokumentu pod názvom „Osobný zväzok“ (zaradený XX.XX.XXXX na OŠtB Martin, pod reg. č. XXXXX). Zväzok bol podľa záznamu v evidenčnej pomôcke zničený. Listom zo dňa XX.XX.XXXX Ústav pamäti národa zaslal žalobcovi list pod názvom: „Žiadosť o sprístupnenie dokumentov podľa zákona o pamäti národa - vyrozumienie“, v ktorom Ústav pamäti

národa oznamuje žalobcovi, že ďalším vyhľadáváním v databázach, ktorými Ústav pamäti národa (ďalej len „ÚPN“) disponuje, bola podľa údajov, ktoré žalobca uvádza vo svojej žiadosti zistená evidencia nasledujúcich dokumentov: „Všeobecná kartotéka“ - záznam 1 list, záznam o skartovaní zväzku TS Š.W. 2 listy, záznam v registratúrnom denníku 2 listy, zvláštne finančné prostriedky - vyúčtovanie služobných výdajov 10 listov.

O uvedených skutočnostiach, že by mal žalobca byť vedený v ŠtB ani len netušil, nikdy vedome so ŠtB nespolupracoval, nepodpísal žiadnu zmluvu, alebo akýkoľvek iný dokument s ŠtB. V ďalšom žalobca popísal jeho pôsobenie v V., ako aj dôvody, pre ktoré žiada v predmetnej žalobe rozhodnúť. Zároveň poukázal na to, že v súvislosti s listinami v správe žalovaného sa na verejnosť prostredníctvom médií dostali informácie a to dňa XX.XX.XXXX bol na stránke L.V. zverejnený článok pod názvom: „Na čelo S. Z. sa zrejme vrátil agent ŠtB“, ktorý obsahoval popis skutkových tvrdení, ktoré sa týkali osoby žalobcu, jeho cti, dôstojnosti a súkromia, čo mu nasvedčujú, je už samotný názov a pokračovanie článku. Tento článok sa v súčasnosti sa na predmetnej stránke už nenachádza. Následne boli na stránkach slovenských médií v súvislosti s uverejnenými informáciami o žalobcovi publikované ďalšie články a to na V. I..U..V..V. pod názvom: „Z.: Z. S. V., tvrdí, že s ŠtB nespolupracoval“ dňa XX.XX.XXXX, I..L..V. Q. S.: „... vymenoval Z. s podmienkou“ XX.XXXX, I..L..V. pod názvom: „M. podpísal previerku bývalému agentovi ŠtB“ XX.X.XXXX, I..I..V. Q. S.C.: „... V. Z. dostal od NDÚ previerku“ zo dňa XX.XX.XXXX, I..I..V. Q. S.: „... Z. F. Z. uzavretý“ zo dňa XX.XX.XXXX.

2. Žalobca v súvislosti so zverejnením uvedených informácií a vymenovaním žalobcu do funkcie P. R. V. bol niekoľkokrát preverovaný bezpečnostnou previerkou prvého až tretieho, výsledkom ktorých bol záver, že žalobca splnil podmienky na vznik oprávnenia oboznamovať sa s utajovanými skutočnosťami I. stupňa „Vyhradené v rezorte Z. a získal osvedčenie so stupňom utajenia „Tajné“. Informácie, ktoré zverejnili médiá vedené žalovaným, sa hlboko osobnostne aj profesionálne dotýkajú práv žalobcu, nakoľko žalovaný disponuje listinami, ktoré neoprávnene spájajú meno žalobcu s jeho údajným pôsobením ako agenta ŠtB, čo žalobca namieta, nakoľko nikdy ako agent ŠtB nepôsobil.

Žalobca má za to, že žalovaný evidovaním informácií o žalobcovi, ktoré sa nezakladajú na pravde, svojim konaním vážne zasahuje do osobnostnej sféry žalobcu a žalobca toto jeho konanie vzhľadom na jeho citlivý obsah, ktorý sa dá zneužiť a diskreditovať žalobcu, pociťuje veľmi negatívne, čo v nemalej miere ovplyvňuje a naruša pokojný chod celej jeho rodine. Na základe uvedených skutočností žalobca má za to, že je neoprávnene evidovaný v materiáloch bývalej ŠtB ako agent, či dôverník pod prezývkami: „X. R.. „...“. Evidenciu žalobcu v materiáloch bývalej ŠtB, čo žalobca považuje za neoprávnený zásah do svojich osobnostných práv chránených § 11 a nasl. OZ a preto žiada satisfakciu vo forme rozsudku vydaného v rámci tohto konania. O intenzite do osobnostných práv žalobcu svedčí aj fakt, že žalobca je osobnosťou verejne známou, pôsobí mimo iné na akademickej pôde ako Y. Q. L. C. Q. L. O. O. Z. Q. J. U. L. Q.A. U.. F. A. W. Q..

Žalobca si uvedomuje skutočnosť, že do zásahu jeho osobnostných práv došlo pri činnosti, ktorá bola žalovanému uložená zákonom č. 533/2002 Z. z., je preto nesporné, že k zásahu došlo činnosťou žalovaného, i keď na základe zákona. Žalovaný je teda pôvodcom namietaného zásahu a je preto vecne pasívne legitimovaný v spore na ochranu osobnosti vyvolanú týmto zásahom.

3. Podaním doručeným súdu 06.05.2020 (č. I. 64) sa žalovaný 1/ (pôvodne žalovaný) vyjadroval k žalobe. Žalovaný namietol absenciu pasívnej vecnej legitímácie žalovaného. Uviedol, že v sporoch o určenie, že žalobca je neoprávnene evidovaný v zväzkoch bývalej ŠtB, nie je pasívne vecne legitimovaný. V tejto súvislosti poukázal na argumentáciu, ktorá je uvedená v odôvodnení názvu Ústavného súdu SR sp. zn. XUs XXX/XXXX-XXX C. XX.XX.XXXX a uviedol, že tvrdí, že žalovaný je iba správcom dokumentov, ktorých pôvodcom je bývalá ŠtB, nie právnym nástupcom bývalej ŠtB a ani pôvodcom dokumentácie pochádzajúcej z jej činnosti. Činnosť správy dokumentov bývalej ŠtB vykonáva na základe povinnosti uloženej zákonom o pamäti národa. Ak teda zásah do osobnosti žalobcu spočíva v neoprávnenom evidovaní, nie je zákonný dôvod pre zodpovednosť žalovaného, keďže žalovaný o evidovaní nerozhodoval. Jeho zodpovednosť pritom nemôže zakázať sama okolnosť, že spravuje archívne materiály. Neexistuje žiaden legitímny dôvod na označenie žalovaného ako pasívne vecne legitimovaného v konaní o ochranu osobnosti. Žalovaný nie je zodpovedný za činnosť bývalej ŠtB, pričom zverejňovaním registračných protokolov na svojej internetovej stránke si plní povinnosti uložené mu zák. č. 553/2002 Z. z. o sprístupnení dokumentov o činnosti bezpečnostných zložiek štátu, 1939-1989 a o založení Ústavu pamäti národa a o doplnení niektorých zákonov (ďalej len: „zákon o pamäti národa“). Ústavný súd SR v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného v sporoch o ochranu osobnosti v súvislosti s evidenciou dokumentov ŠtB zastal argumentačne vyčerpávajúci právny

názor, že žalovaný nie je vo veci žaloby o ochranu osobnosti pasívne vecne legitimovaný z hľadiska zodpovednosti za (i) neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za (ii) zverejnenie tejto evidencie. Samotná okolnosť, že žalovaný sa stal ex lege držiteľom fyzických nosičov, na ktorých sú zachytené výstupy (úradnej činnosti) iných orgánov verejnej moci, totiž sama o sebe nezakladá aj prechod zodpovednosti za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti, ktorému došlo (malo dôjsť) touto (úradnou) činnosťou. Žalovaný spravuje tieto archívne materiály a teda že má prípadnú edičnú povinnosť, nemožno odvodíť pasívnu vecnú legitimáciu žalovaného v tomto súdnom spore. V ďalšom žalovaný poukázal na to, že zverejňuje registračné protokoly na základe zákonnej licencie uvedenej v § 19 zák. o pamäti národa, ktoré obsahuje jasnú a jednoznačnú povinnosť pre žalovaného. Zákon o pamäti národa neumožňuje žalovanému zákonnú povinnosť si nesplniť a registračné protokoly nezverejniť. V ďalšom sa vo vyjadrení zaoberal otázkou práva na uverejnenie vyjadrenia k obsahu zväzku, alebo faktu registrácie a vykonal rekonštrukciu a analýzu dokumentov k osobe žalobcu, t. z. že sa zaoberal už samotnou meritou veci, kde teda doložil aj listinné dôkazy, kde teda priložil archívno-historický výskum, rekonštrukciu a analýzu dokumentov, listinné dôkazy s CD listinnými dôkazmi (č. I. 85 spisu).

4. Na vyjadrenie reagoval žalobca podaním doručeným súdu dňa 31.08.2020 (č. I. 126 spisu), trval na tom, že je pasívne vecne legitimovaný žalovaný 1/ (pôvodne žalovaný), nakoľko Ústavný súd SR v predmetnom náleze sp. zn. E. Ú. XXX/XXXX-XXX C. XX.XX.XXXX poznamenáva, že v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v zásade nie je oprávnený vystupovať mimo rámec petitom sťažnosti vymedzeného predmetu konania a preto ponecháva všeobecným súdom v rámci ich následnej rozhodovacej činnosti resp. prípadne aj zákonodarcovi priestor v hľadaní odpovede na otázku, ako má byť poskytovaná efektívna súdna ochrana fyzickým osobám, ktoré sa domáhajú určenia, že sú neoprávnené evidované v registračných protokoloch bývalej ŠtB. Ústavný súd SR síce poukázal na skutočnosť možnej pasívnej vecnej legitimácie štátom v zastúpení MV SR, avšak nemožno prehliadať, že štát sám uložil žalovanému ÚPN okrem iného povinnosť sprístupňovať dokumenty ŠtB, zverejňovať údaje z nich a poskytovať potrebné informácie orgánom verejnej moci a určil ho zároveň za subjekt, zodpovedný za riziko spojené s plnením týchto úloh.

Žalobca z dôvodu, že Ústavný súd SR vo vyššie uvedenom náleze poznamenáva, že ústav nie je podľa neho pasívne legitimovaný, pokiaľ žalobca požaduje určiť, že je neoprávnené evidovaný a poukazuje na skutočnosť pasívnej legitimácie štátu v zastúpení MV SR, preto žalobca rozširuje žalobu o ďalšieho účastníka na strane pasívnej legitimácie ako žalovaného 2/-Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom vnútra SR. Čo sa týka pasívnej legitimácie žalovaného 1/ (pôvodne žalovaného), žalobca má za to, že ÚPN naďalej zodpovedá za zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý je daný už samotnou neoprávnenou evidenciou žalobcu a neoprávneným sprístupnením materiálov, aj keď k takejto skutočnosti došlo aj v prípade plnenia povinnosti vyplývajúcej z § 19 zák. o pamäti národa.

Zároveň žalobca navrhol, aby súd v zmysle ustanovenia § 79 CSP pripustil do konania na strane žalovaného 2/ Slovenská republika v zastúpení Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky so sídlom Pribinova č. 2, 812 72 Bratislava a zároveň, aby súd pripustil zmenu žaloby v zmysle ustanovenia § 139 CSP a nasl. a to tak, že žalobca žiada určiť, že žalobca je žalovaným 2/ neoprávnené evidovaný pod reg. č. XXXXX. Žalovaný 1/ je povinný zverejniť na svojej internetovej stránke znenie právoplatného rozsudku, žalovanému 1/ sa zakazuje zverejňovať údaje k osobe žalobcu, neoprávnené evidované pod reg. č. XXXXX a zároveň žiada o náhradu trov konania.

5. Podaním doručeným súdu dňa 22.09.2020 (č. I. 182 spisu) sa do konania vyjadroval v rámci žalovaný 1/. Reagoval na vyjadrenie žalobcu s tým, že vlastne zopakoval skutočnosti, ktoré už uvádzal v prvom vyjadrení k podanej žalobe. K návrhom na vstup žalovaného 2/ do konania a na zmenu petitu žalovaný 1/ uviedol, že je právom žalobcu domáhať sa voči pasívne vecnej legitimovaného subjektu určenia povinnosti, avšak táto musí byť okrem iného možná, vykonateľná a v súlade so zákonom. K žalobcom požadovaného petitu žalovaný poznamenáva, že určovacou žalobou sa nemôže meniť objektívne právo (právne normy), ak právny predpis jasne a zrozumiteľne ustanovuje nejakú povinnosť, tak súd nemôže vo svojom rozhodnutí o určovacej žalobe konštatovať, že žalovaný splnením zákonom ustanovenej povinnosti porušil subjektívne právo žalobcu a zakázať mu ďalej plniť svoju zákonnú povinnosť. Žalovaný nemá pri zverejňovaní registračných protokolov žiadne diskrečné oprávnenie, teda oprávnenie rozhodnúť, či určitú ich časť zverejní alebo nie. Žalovaný nie je oprávnený skúmať správnosť zverených mu materiálov, zodpovednosť žalovaného za skúmanie správnosti zverených mu materiálov výslovne vylučuje ustanovenie § 26 ods. 3 zák. o pamäti národa, podľa ktorého ústav nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov

zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v ods. 2 sú presné alebo pravdivé. Žalobcom požadovaný petit je preto nielen že nedôvodný, ale aj v rozpore so zákonom. Žalobca upriamuje pozornosť aj na skutočnosť, že zákonom pamäti národa upravuje v § 23 ods. 2 právo, na vyjadrenie sa k obsahu zväzku, alebo k faktu registrácie v evidencii k informačným systémom zväzkov bezpečnostných zložiek. Ak sa teda žalobca domnieva, že je neoprávnené evidovaný v niektorých listinách vedených a na základe zákonnej povinnosti sprístupnených žalovaným, má možnosť uviesť svoje vlastné vyjadrenie k predmetným dokumentom, záznamom o evidencii, teda k obsahu zväzku, alebo k faktu registrácie evidencii k informačným systémom zväzkov bezpečnostných zložiek a toto vyjadrenie žalovaný povinný sprístupňovať spolu s dokumentami, alebo záznamami o evidencii. Toto svoje právo však žalobca do dnešného dňa nevyužil. Trval na zamietnutí žaloby.

6. Súd uznesením č. k. 15C/64/2019 zo dňa 06.10.2020 pripustil, aby do konania na stranu žalovaného pristúpil ďalší subjekt ako žalovaný 2/ Slovenská republika, v zastúpení MV SR. Ďalej súd uznesením č. k. 15C/64/2019-194 zo dňa 06.10.2020 pripustil úpravu a zmenu žalobného návrhu, ktorý bol súdu doručený dňa 31.08.2020.

7. Podaním doručeným súdu 02.11.2020 (č. I. 220 spisu) sa do konania vyjadroval žalovaný 2/, ktorý uviedol, že na základe pripustenej zmeny žaloby sa žalobný petit týka žalovaného 2/ len v I. bode pripustenej zmeny žaloby, kde sa žalobca domáha určenia, že žalobca je žalovaným 2/ neoprávnené evidovaný pod reg. č. XXXXX. Základnou právnou otázkou v tomto súdnom spore je určenie pasívne vecne legitimovaného subjektu, ktorý by bol zodpovedný za zverejnenie evidencie žalobcu v zoznamoch agentov ŠtB. Pri posúdení pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v tomto konaní, ako aj následnej zodpovednosti žalovaného 1/ alebo 2/, možno dospieť k záveru, že súd musí rozlišovať medzi (i) neoprávneným evidovaním osoby v zoznamoch agentov ŠtB a (ii) neoprávneným zverejnením evidencie agentov ŠtB a ďalej je potrebné v konaní ustáliť, ktorým okamihom (konaním) malo u žalobcu dôjsť k zásahu do jeho osobnostných práv od čoho možno odvodiť zodpovednosť pôvodu zásahu v zmysle § 11 OZ, ako aj následnú vhodnú formu satisfakcie v zmysle § 13 OZ. Žalobca v žalobe tvrdí, že zásah do jeho osobnostných práv má byť spôsobený zverejnením evidencie žalobcu, ako agenta v protokoloch ŠtB na internetovej stránke žalovaného 1/. Žalovaný 1/ zverejnil predmetnú informáciu na svojej internetovej stránke, ktorú následne svojou investigatívnou činnosťou prevzali médiá, ktoré tieto skutočnosti publikovali vo svojich článkoch a práve výhradne konaním žalovaného 1/ došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Ďalej treba vziať do úvahy skutočnosť, že samotná existencia predmetného spisu ŠtB objektívne nie je spôsobilá pre vznik zásahu do osobnostných práv žalobcu, nakoľko spis podlieha prísnemu utajeniu. Do momentu, kedy sa žalobca subjektívne nedozvedel o existencii takéhoto spisu, nie je možné, aby na jeho strane vznikol akýkoľvek zásah do osobnostných práv. Je preto potrebné rozlišovať, či zásah do osobnostných práv tvrdených žalobcom vznikol okamihom zverejnenia predmetnej evidencie a subjektívnou vedomosťou žalobcu o takomto zverejnení. Podľa názoru žalovaného 2/ len samotná existencia predmetného spisu (bez ohľadu na jeho oprávnenosť alebo neoprávnenosť) ešte neodôvodňuje vznik zásahu do osobnostných práv žalobcu, preto ani zodpovednosť žalovaného 2/ v takomto prípade nemôže existovať. Žalovaný 2/ je toho názoru, že je nevyhnutné rozlišovať Slovenskú republiku a Ministerstvo vnútra SR, ako 2 rôzne subjekty, ktorých postavenie pred súdom a najmä pasívna či aktívna legitimácia v súdnom konaní sa líšia a teda nie je možné ich zamieňať. Žalovaný 2/ týmto vznáša námietku nedostatku pasívnej vecnej legitimácie SR pri žalobe na ochranu osobností, nakoľko Slovenská republika nemôže byť pôvodcom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby. Podobný právny názor je prezentovaný v rozsudkoch súdov SR a rovnaký názor vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 30.05.2019 sp. zn. XCdo XXX/XXXX. Ak by súd v tomto konaní prejudiciálne skonštatoval, že žalovaný 2/ ako nástupnícky subjekt po ŠtB preberá zodpovednosť za zriadenie ako aj vedenie spisov bývalých agentov ŠtB, rozhodujúcim v tomto spore bude preukázanie, či žalobca s ŠtB vedome spolupracoval, preto by bol jeho spis vedený dôvodne, čo by následne vylučovalo prípadnú neoprávnenosť evidovania žalobcu v zozname agentov ŠtB. Žalovaný 2/ v otázke preukázania spolupráce žalobcu s ŠtB v celom rozsahu odkazuje na skutočnosti a dôkazy uvádzané žalovaným 1/, ktorý do značnej miery zabezpečil zrekonštruovanie zničeného spisu ŠtB a ktoré podporujú záver súdu o tom, že evidovanie žalobcu v spisoch ŠtB bolo dôvodné, resp. že žalobca doposiaľ v konaní nepreukázal opak. Z tohto dôvodu ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania žiada zamietnuť a poukazuje aj na to, že tvrdenie žalobcu o tom, že médiá opakovaním diskreditujú žalobcu spájaním jeho osoby s činnosťou ŠtB sa nezakladá na pravde. Vzhľadom na značný časový odstup od posledného eventuálneho zásahu do práv žalobcu zverejnením článkov z r. 2001 a vzhľadom na skutočnosť, že spis žalobcu evidovaný u žalovaného 1/ bol zničený,

je otázna existencia naliehavého právneho záujmu na určovacom petite v I. bode pripustenej zmeny žaloby, ktorá sa týka žalovaného 2/. Dôkazné bremeno je v tomto prípade výhradne na strane žalobcu. Žiadal žalobu v celom rozsahu zamietnuť.

8. K vyjadreniu žalovaného 2/ sa vyjadroval žalovaný 1/ v podaní doručenom súdu 16.11.2020 (č. I. 230 spisu), kde opätovne uviedol skutočnosti už uvádzané vo vyjadreniach .

Rovnako sa podaním doručeným súdu 08.12.2020 do konania vyjadroval aj žalobca k vyjadreniu žalovaného 2/, kde trval na tom, že je daná pasívna legitímácia žalovaného 1/ aj žalovaného 2/ v tomto konaní a zo strany žalovaných došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu. Žalobca nikdy vedome s ŠtB nespolupracoval (č. I. 239 spisu). Následne sa do konania opätovne vyjadrovali žalovaní 1/, 2/, kde teda len zhrnuli tie skutkové tvrdenia, ktoré už uvádzali v pôvodných vyjadreniach.

9. Súd vo veci vykonal pojednávanie, na ktorom vykonal výsluch strán sporu, oboznámil sa s listinami a vo veci rozhodol. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k týmto skutkovým zisteniam:

Žalobca sa vlastne domáhal v rámci konania po pripustení zmeny žaloby určenia, že je žalovaným 2/ neoprávnene evidovaný pod reg. č. XXXXX ako agent pod krycím menom „.“ a ako dôverník pod krycím menom „X.“ v materiáloch bývalej ŠtB, kde špecifikoval tieto materiály a neoprávnene zverejňovaný žalovaným 1/. Zároveň sa domáhal, že žalovaný 1/ je povinný zverejniť znenie právoplatného rozsudku v predmetnej veci a pripojiť ho k spisu spojeného s neoprávneným evidovaním údajov o žalobcovi a zároveň sa domáhal, aby súd žalovanému 1/ zakázal zverejňovať údaje k osobe žalobcu neoprávnene evidované pod reg. č. XXXXX, ako agent pod krycím menom „Š.“ a dôverník pod krycím menom „X.“ v materiáloch bývalej ŠtB, kde boli špecifikované tieto materiály ŠtB, kde o ňom mali byť informácie. Trval na tom, že zo strany žalovaných došlo k zásahu do jeho osobnostných práv a mal za to, že nikdy vedome s ŠtB vedome nespolupracoval, čo zakladá existenciu neoprávnenej evidencie, následne neoprávneného zverejňovania sporných listín. Zároveň súdu do konania boli pripojené v rámci dôkazov fotokópie dokumentov, ktoré boli pre žalobcu sprístupnené a vydané dňa 21.03.2011 ako dôkazy nachádzajúce sa pod č. I. 13 až 23 spisu. Išlo „Všeobecná kartotéka“ v počte 1 list, záznam o skartovaní zväzku N. Š. v počte 2 listy, záznam v registratúrnom denníku v počte 2 listy, zvlášťne finančné prostriedky - vyúčtovanie služobných výdajov v počte 10 listov. Išlo o dokumenty, ktoré mali preukazovať, že žalobca mal byť evidovaný v zväzkoch vtedajšej ŠtB. Žalobca tvrdil, že o tom, že by mal byť vedený v ŠtB netušil, nikdy vedome so štátnou bezpečnosťou nespolupracoval, nepodpísal žiadnu zmluvu, alebo akýkoľvek iný dokument s ŠtB. Naopak životopis žalobcu, ako aj osud jeho rodiny boli poznačené represiami štátnej bezpečnosti a komunistického režimu v 50-ich rokoch. Zároveň súd zo skutkových tvrdení žalobcu zistil, že práve v súvislosti s dokumentami, listinami v správe žalovaného 1/ sa mali dostať na verejnosť prostredníctvom médií informácie, ktoré mali diskreditovať žalobcu. Išlo vlastne o články zverejnené na jednotlivých stránkach, články zo XX.XX.XXXX, C. XX.XX.XXXX, C. XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX, XX.XX.XXXX L. XX.XX.XXXX. V predmetných článkoch, ktoré sú súčasťou spisu, bolo uvedené, že žalobca je evidovaný v archíve žalovaného 1/ ako agent ŠtB a z novozrekonštruovaných spisov žalovaného 1/ malo vyplývať, že žalobcu platila ŠtB až do poslednej chvíle, kým aspoň čiastočne disponoval reálnou mocou. Žalobca mal podľa týchto článkov figurovať vo zväzkoch ŠtB pod reg. č. XXXXX ako agent pod krycím menom „Š.“, predtým ako dôverník pod krycím menom „X.“. Žalobca tvrdil, že informácie, ktoré zverejnili médiá sa hlboko osobnostne a profesionálne dotkli jeho práv žalobcu a žalovaný 1/ disponuje listinami, ktoré neoprávnene spájajú meno žalobcu s jeho údajným pôsobením ako agenta ŠtB, čo žalobca namieta, nakoľko nikdy ako agent ŠtB nepôsoobil. Žalobca trval na tom, že evidovaním týchto informácií, ktoré sa nezakladajú na pravde dochádza k vážnemu zásahu do osobnostnej sféry žalobcu, čo pociťuje veľmi negatívne a ovplyvňuje to chod celej rodiny žalobcu.

10. Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavu osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby mu bolo dané primerané zadosťučinenie.

11. Na to, aby sa niekto stal stranou sporu netreba, aby bol účastníkom hmotno-právneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu (v takom prípade sa stáva žalobcom), alebo aby bola proti nemu podaná žaloba (v takomto prípade sa stáva žalovaným). Či však bude žalobca v spore úspešný závisí od toho, či je účastníkom hmotno-právneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva kedy je jeden účastník subjektom práva

a účastník na opačnej z procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve užíva pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce či a na základe čoho sa určitá fyzická, alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotno-právneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívny je, alebo nie je. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotno-právneho oprávnenia (žalobca) nie je nositeľom toho hmotného právneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide; o nedostatok pasívnej vecnej legitímácie ide naopak vtedy, ak ten o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotno-právnej povinnosti žalovaný nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti, o ktorú v konaní ide (rozsudok NS SR sp. zn. 3CdO 192/2004).

12. Zo strany žalovaných 1/ a 2/ bola vznesená námietka absencie pasívnej vecnej legitímácie, ktorou sa zaoberal súd v rámci konania.

13. Podľa § 7 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z. z. Ústav pamäti národa je verejnoprávna ustanovizeň, ods. 2 je právnická osoba. V ust. § 8 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z. z. sú stanovené úlohy, ktoré boli zverené ústavu štátom a v zmysle týchto úloh je uvedené, že úlohou žalovaného 1/ je dokumentácia, vedecké bádanie, zhromažďovanie informácií, ich poskytovanie na základe podmienok ustanovených v zák. č. 553/2002 Z. z. a všeobecne prospešné vzdelávanie o období neslobody, t. z. že jeho faktická činnosť má znaky evidenčnej, vzdelávacej a osvetovej činnosti. Žalovaný 1/ nie je štátnym orgánom, ktorému by boli zverené akékoľvek právomoci v otázkach evidencie spolupracovníkov bývalej ŠtB. Žalovaný 1/ ako ÚPN má edičnú povinnosť, z ktorej nie je možné odvodiť jeho pasívnu vecnú legitímáciu v predmetnom spore na ochranu osobnosti. Neexistuje žiadne ustanovenie právneho predpisu, z ktorého by prechod zodpovednosti za prípadný zásah mal vyplývať, okrem tej skutočnosti, že žalovaný 1/ spravuje tieto archívne materiály.

14. Podľa § 19 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z. z. ústav vydá tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných, alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov a ďalších evidenčných pomôcok Štátnej bezpečnosti z rokov 1939 až 1989, hlavne s údajmi o dátume zavedenia zväzku, jeho pohybe a archivovaní, druhu zväzku a jeho zmene, osobách, ak sa nejedná o cudzincov, alebo objektoch, ku ktorým sú zväzky evidované. Zo zachovaných protokolov zväzkov Hlavnej správy rozvedky Zboru národnej bezpečnosti (I. správa) vydá ústav prehľad objektových zväzkov evidovaných do 31.12.1989 a prehľad aktívnych a vplyvových opatrení. Ústav vydá tiež tlačou a na elektronických médiách prepis protokolu zväzkov odboru vnútornej ochrany zboru nápravnej výchovy v rozsahu objektových zväzkov a zväzkov osôb evidovaných ako spolupracovníci tohto odboru, ak boli využité na prospech štátnej bezpečnosti.

Podľa § 19 ods. 2 zák. č. 553/2002 Z. z. ústav priebežne vydáva tlačou a na elektronických médiách zoznam personálnych (kádrových) spisov príslušníkov bezpečnostných zložiek sprístupnených podľa § 17 ods. 1 písm. b) bodu 2. Zároveň s uvedením dátumu zaradenia príslušníka do bezpečnostnej zložky služobných funkcií vykonávaných príslušníkom v bezpečnostnej zložke a dátum ukončenia tohto zaradenia.

15. Súd poukazuje na to, že žalovaný 1/ zverejňuje registračné protokoly na základe zákonnej licencie uvedenej v § 19 zák. č. 553/2002 Z. z., toto ustanovenie obsahuje jasnú a jednoznačnú povinnosť pre žalovaného. Zákon neumožňuje žalovanému 1/ túto zákonnú povinnosť si nesplniť a registračné protokoly nezverejniť. Zo strany žalovaného 1/ nemohlo dôjsť k prekročeniu zákonnej licencie udelenej predmetným zákonom, t. z. že žalovaný 1/ nemôže niesť zodpovednosť za to, čo v tých archívnych materiáloch bolo v minulosti zaevidované. Plnenie povinnosti uloženej ustanovením § 19 zák. č. 553/2002 Z. z., ktorý je lex specialis a zároveň aj lex posteriori, nie je možné označiť za protiprávne konanie a teda ani za neoprávnený zásah. Činnosť žalovaného 1/, ktorá je predmetom tohto konania, je plnením zákonnej povinnosti a bez ďalšieho ju nemožno napadnúť žalobou na ochranu osobnosti, ktorá nie je vhodným prostriedkom domáhania sa nárokov žalobcu. V tomto smere súd odkazuje aj na argumentáciu žalovaného 1/ v jeho vyjadreniach, ale aj na argumentáciu, ktorá je uvedená v odôvodnení nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. E. Ú. XXX/XXXX-XXX C. XX.XX.XXXX, citujem: „Pod (neoprávneným) evidovaním treba rozumieť činnosť príslušných zložiek a príslušníkov Zboru národnej bezpečnosti, na základe ktorej bol založený zväzok žalobcu, boli vytvárané jednotlivé dokumenty (záznamy, správy, informácie, potvrdenia a pod.), ktoré sú obsahom tohto zväzku, respektíve, že tento zväzok prípadne ďalšie dokumenty boli zaevidované v iných registratúrnych pomôckach ŠtB a podobne.“ Len takáto činnosť totiž mohla viesť k tomu, čo tvrdí žalobca, že zväzok založený na jeho meno

nie je pravdivý (je vymyslený), že v ňom obsiahnuté záznamy o stretnutiach, spolupráci, ako aj správy a potvrdenia o výplate prostriedkov nezodpovedajú skutočnosti. Len komplex týchto činností viedol (mohol viesť) k tomu, že takýto (podľa žalobcu fiktívny) zväzok vznikol a informácie o jeho (údajnej) spolupráci v ňom obsiahnuté sú nesprávne a mohli teda zasiahnuť do práva žalobcu na ochranu osobnosti. Je zrejmé, že pôvodcom tohto zásahu, ktorý viedol k neoprávnenému vytvoreniu zväzku na meno žalobcu a jeho neoprávnenému zavedeniu do evidencie ŠtB, nemôže byť sťažovateľ, ktorý bol ako verejno-práva ustanovizeň zriadená o (približne) 20 rokov po tom, čo sa tento zväzok vytváral, ale o 13 rokov potom, čo došlo k zrušeniu štátnej bezpečnosti.

Ústavný súd SR v otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaného 1/ v sporoch o ochranu osobnosti v súvislosti s evidenciou v dokumentoch štátnej bezpečnosti zastal argumentačne vyčerpávajúci právny názor, že žalovaný 1/ nie je vo veci žaloby o ochranu osobnosti pasívne vecne legitímovaný z hľadiska zodpovednosti za neoprávnenú evidenciu, ako ani z hľadiska zodpovednosti za zverejnenie tejto evidencie. Ustanovenie § 13 ods. 1 OZ výslovne poskytuje ochranu (len) pre neoprávneným zásahom. Zákomom o pamäti národa zriadil štát ústav a splnomocnil ho na plnenie úloh verejno-právneho charakteru v danom prípade na úlohy súvisiace s vyrovnávaním sa s minulosťou. V citovanom § 19 ods. 1 zák. č. 553/2002 Z. z. je ustanovená povinnosť ÚPN, teda žalovaného 1/ vydať tlačou a na elektronických médiách prepis evidenčných záznamov zo zachovaných, alebo rekonštruovaných protokolov zväzkov. Žalovaný 1/ pri plnení tejto zákonnej povinnosti nejakú diskreciu označené ustanovenie zákona neobsahuje žiadnu hypotézu.

16. Žalovaný nie je oprávnený skúmať správnosť zverených mu materiálov; zodpovednosť žalovaného za skúmanie správnosti zverených mu materiálov výslovne vylučuje ustanovenie § 26 ods. 3 zákona o pamäti národa, podľa ktorého ústav nie je povinný overovať, či údaje obsiahnuté v dokumente a údaje získané do informačného systému dokumentov zo zachovaných evidenčných pomôcok uvedených v ods. 2 sú presné, alebo pravdivé. Podľa § 26 ods. 2 zák. č. 553/2002 Z. z. v informačnom systéme dokumentov eviduje ústav dokumenty, ktoré sú predmetom sprístupnenia a zverejnenia, uchováva údaje o oprávnených žiadateľoch a keď je oprávneným žiadateľom osoba oprávnená podľa § 17 ods. 3, údaje o zomrelej osobe uvedené v § 17 ods. 1.

Pre úplnosť súd uvádza, že bol vydaný ďalší nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I ÚS 127/2019 s rovnakým právnym názorom o nedostaku pasívnej vecnej legitímácie ÚPN.

Súd právne uzatvára, že žalovaný 1/, čo sa týka určenia, že žalobca je neoprávnené zverejňovaný žalovaným 1/, žalovanému 1/ sa zakazuje zverejňovať údaje k osobe žalobcu neoprávnené evidované pod reg. č. XXXXX nie je pasívne vecne legitímovaný z vyššie uvedených dôvodov.

17. Vo vzťahu k žalovanému 2/ sa žalobca domáhal určovacou žalobou určenia, že žalobca je žalovaným 2/ neoprávnené evidovaný pod reg. č. XXXXX ako agent pod krycím menom „Š. a ako dôverník pod krycím menom „X.“ v materiáloch, ktoré boli špecifikované v rámci podanej žaloby. Žalovaný 2/ namietal absenciu pasívnej vecnej legitímácie vo vzťahu k nemu.

18. Činnosť, štruktúru a riadenie Zboru národnej bezpečnosti upravoval zák. č. 40/1974 Zb. o Zbore národnej bezpečnosti. Podľa § 9 predmetného zákona Štátna bezpečnosť (ŠtB) bola zložkou Zboru národnej bezpečnosti.

V zmysle zák. č. 128/1970 Zb. o vymedzení pôsobnosti Československej republiky vo veciach vnútorného poriadku a bezpečnosti, podľa ktorého do pôsobnosti Československej socialistickej republiky (ďalej len „ČSSR“) vo veciach vnútorného poriadku patrí riadiť Štátnu bezpečnosť, vrátane útvarov vyšetrovania Štátnej bezpečnosti.

Podľa § 8 ods. 4 zákona o Zbore národnej bezpečnosti organizáciu útvarov Zboru národnej bezpečnosti riadených ministrom vnútra ČSSR ustanovuje minister vnútra ČSSR, organizáciu útvarov Zboru národnej bezpečnosti (ďalej len „ZNB“) riadených ministrom vnútra Českej socialistickej republiky a ministrom vnútra Slovenskej socialistickej republiky, ustanovujú títo ministri.

Podľa § 10 zák. o ZNB minister vnútra ČSSR je predstaveným všetkých príslušníkov ZNB; minister vnútra Českej socialistickej republiky a minister vnútra Slovenskej socialistickej republiky sú predstavenými všetkých príslušníkov ZNB, ktorí sú zaradení v útvaroch nimi riadených.

Podľa čl. 1 Ústavného zák. č. 542/1992 Zb. o zániku Českej a Slovenskej federatívnej republiky nástupníckymi štátmi Českej a Slovenskej federatívnej republiky sú Česká republika a Slovenská republika dňom 01.01.1993. V súlade s čl. 3 ods. 1 uvedeného ústavného zákona došlo k zániku federálnych štátnych orgánov; nedošlo k zániku štátnych orgánov Slovenskej republiky. K zániku

Ministerstva vnútra Slovenskej republiky nedošlo ani na základe zák. č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ústredných orgánov štátnej správy.

19. Je treba uviesť, že žalobca v rámci pristúpenia žalovaného 2/ označil ako stranu sporu štát - Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky. Podaná žaloba je koncipovaná ako žaloba na ochranu osobnosti žalobcu podľa ustanovenia § 11 a nasl. OZ, v ktorej si žalobca zároveň uplatňuje aj nárok na satisfakciu podľa § 13 ods. 1 OZ. Slovenská republika je samostatným subjektom, ktorý má spôsobilosť byť účastníkom občiansko-právnych vzťahov (hmotno-právna subjektivita), ako aj spôsobilosť byť stranou v konaní (procesno-právna subjektivita). Súd je však toho názoru, že štát nie je nositeľom hmotno-právnej povinnosti pri žalobe na ochranu osobnosti. Vo všeobecnosti platí, že v právnych vzťahoch v mene štátu koná príslušný zákonom určený orgán. Jednotlivé ministerstvá a ostatné ústredné orgány štátnej správy sú samostatnými právnickými osobami. Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky (MV SR) bolo zriadené zák. č. 575/2001 Z. z. ako štátna rozpočtová organizácia. Jeho kompetencie vymedzuje uvedený zákon. Jedná sa o samostatnú právnickú osobu a teda disponuje spôsobilosťou byť stranou v konaní. MV SR je ústredným orgánom štátnej správy, právnickou osobou, ktorá vystupuje v právnych vzťahoch samostatne, má samostatnú spôsobilosť na práva a povinnosti.

20. Súd je toho názoru, že je nevyhnutné rozlišovať Slovenskú republiku teda štát a MV SR ako dva rôzne subjekty, ktorých postavenie pred súdom a najmä pasívna, či aktívna legitimácia v súdnom konaní sa líšia a teda nie je možné ich zamieňať. V tejto súvislosti súd poukazuje aj na rozhodnutie R 22/1982, podľa ktorého „štát ako subjekt občiansko-právneho vzťahu nemožno zamieňať s rozpočtovými organizáciami, ktoré majú vlastnú právnu subjektivitu“, t. z. že žalovaný 2/ v tomto danom prípade nie je pasívne vecne legitimovaný pri žalobe na ochranu osobnosti. Slovenská republika totižto nemôže pôvodcom zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby. Obdobný právny názor je prezentovaný aj v iných rozhodnutiach, ako napr. v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co 307/2007-182 zo dňa 04.12.2008, rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 1Co 201/2007-219 zo dňa 28.10.2008, ale aj v rozhodnutí Ústavného súdu IÚS 137/2007-15 zo dňa 23.08.2007.

Rovnaký názor vyslovil aj Najvyšší súd SR vo svojom uznesení zo dňa 30.05.2019 sp. zn. 5Cdo 132/2018, podľa ktorého: „Dovolací súd na preukázanie tohto konštatovania poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 176/2012 zo dňa 26.09.2013, v ktorom bolo uvedené, že režim ochrany osobnosti je postavený na princípe zodpovednosti pôvodcu zásahu za ujmu spôsobenú na chránených osobnostných právach, ako aj to, že nároky vyplývajúce z neoprávnených zásahov do práva na ochranu osobnosti sú podľa platnej právnej úpravy pojmovo odlišné od nárokov na náhradu škody.“ Platná právna úprava dôsledne rozlišuje medzi právom na ochranu osobnosti upraveným v § 11 a nasl. OZ a právom na náhradu škody. Právo na ochranu osobnosti predstavuje nemajetkové právo rýdzo osobnej povahy, ktoré je úzko späté s osobnosťou človeka a jej prejavmi. Na rozdiel od toho právo na náhradu škody je právom majetkovej povahy, ktoré môže patriť tak fyzickej, ako aj právnickej osobe a nemá absolútnu, ale len relatívnu povahu. V občiansko-právnych vzťahoch sa uplatňuje zásada, v zmysle ktorej za škodu zodpovedá ten, kto ju spôsobil; v prípade škody spôsobenej právnickou osobou ide o činnosť tých osôb, ktoré právnická osoba na túto činnosť použila (§ 420, aj § 11 nasl. OZ). Z tejto zásady existujú v občiansko-právnych vzťahoch výnimky len v prípade výslovne uvedených v zákone (viď. v občiansko-právnych vzťahoch, viď napr. § 422 až 427 OZ). To ale neplatí v odlišných právnych vzťahoch a v pôsobnosti iných zákonov; neplatí to medzi iným ani vtedy, keď ide o ochranu osobnosti (§ 11 a nasl. OZ) a pôvodcom zásahu je právnická osoba - štátny orgán (orgán verejnej moci), konkrétnym konaním ktorého malo dôjsť k zásahu do osobnosti.

Nakoľko teda Slovenská republika nemôže byť pasívne legitimovaná v konaní o ochranu osobnosti, súd má za to, že je tu absencia pasívnej vecnej legitimácie aj na strane žalovaného 2.

Preto súd z dôvodu nedostatku pasívnej vecnej legitimácie žalovaných žalobu zamietol, ďalšími dôkazmi a námietkami sa nezaoberal.

21. Podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru je úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

22. V konaní boli úspešní žalovaní v celom rozsahu, súd priznal žalovaným náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné odvolanie, ktoré sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorému smeruje.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinnosť stanovená týmto rozsudkom nebude dobrovoľne splnená, možno podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov.